

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 6 лютого 2014 року № 6 (533)

ХАРКІВ ПРОКИДАЄТЬСЯ. ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

Символом харківського Майдану стала маленька Євгенія, яка приходить з мамою, мовознавцем, термінологом Оленою Шляхтою щодня, з 27 листопада минулого року. А цієї неділі усі разом майданівці біля пам'ятника Кобзареві привітали Женечку з днем народження. Ось так від народження, перших життєвих вражень треба формувати і виховувати Особистість. І це надає оптимізму стосовно майбутнього Нації і Держави.

У неділю на вулиці Харкова вийшло понад 5 тисяч незгодних з тиранією влади...

Закінчення на 2-й стор.

НА ПУЛЬСІ

РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ ТРИВАЄ

Минулий тиждень від початку заповідався на позитив. У вівторок, 28 січня, Верховна Рада скасувала «тоталітарні закони», ухвалені 16 січня. А наступного дня, 29-го січня, пам'ятного в нашій історії подвигом Героїв Крут, подав у відставку Прем'єр – міністр Микола Азаров, і без особливих зволікань вирушив у ненависну йому Європу – до Австрії, де облаштував свої статки його син, про всяк випадок – ще й нардеп.

Влада запропонувала очолити уряд Арсенію Яценюкові, а посаду віце-прем'єра з гуманітарних питань – Віталієві Кличку. Вони, як і опозиція в цілому, скептично сприйняли такі пропозиції. Керувати урядом опозиція готова після конституційної реформи та повного «перезавантаження» влади.

Останній, схоже, здалося, що час брати реванш, і наприкінці тижня, в п'ятницю, парламентська більшість проголосувала за закон, який охрестили законом про заручників. Оскільки не всі нардепи-регіонали погоджувалися голосувати за законопроект свого колеги Ю.Мірошниченка, до Верховної Ради двічі навідувався Президент Віктор Янукович і популярно пояснював незгодним, чому із чотирьох законопроектів їм треба ухвалити «саме той». Аргументи, які озвучив В.Янукович, а це – і дострокові парламентські вибори, і «готові справи» на кожного, виявилися переконливими…

Відповідно до закону «про заручників», протягом 15-ти днів активісти мають звільнити всі державні приміщення, вулицю Грушевського та ряд інших, і якщо прокурор, перевіривши дії опозиції на відповідність закону, дасть «добро», тоді влада амністує тих, хто тижнями, а то й місяцями сидить за гратами. Чи то через самодурство, чи остаточно знахабнівши, влада нав'язує опозиції правила гри, апріорі неприйнятні, бо якби хтось за ними грав, то не лише ходив би з тавром зрадника, а й підставив би сотні людей, яких влада кинула га грати, а тепер ще й зробила заручниками

Одне слово, другого лютого на Майдані Незалежності яблуку ніде було впасти. Хоч опозиція через мороз не скликала традиційний політичний мітинг, на який завжди приїжджали тисячі людей із регіонів, а оголосила лише інформаційний, десятки тисяч киян прийшли на головну площу столиці. Говорили про наболіле. Висновок: без перемоги Майдан не розійдеться. А поки що парламентська опозиція переймається новим скасуванням – щойно прийнятого закону про заручників. Або про амністію. Схоже, влада так нічого і не второпала: українці – не лохи. Свобода або смерть – це наш, український клич.

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОЗИЦІЯ

СТОП ТЕРОРУ

Степан Брацюнь: політичний терор триватиме доти, доки контроль над силовиками влада не розділить із опозицією та громадянським суспільством

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь заявляє про новий виток терору та насилля щодо громадських активістів та представників опозиційних політичних сил. За його словами, «надзвичайну стурбованість викликає поширена в Україні практика політичних репресій: убивств, викрадень людей, їх катувань, а також пошкодження майна та залякувань».

С.Брацюнь наголосив, що у КУН розціснюють саме як «політичний тероризм» підпал автомашини заступника Голови Конгресу, Голови Спілки офіцерів України Євгена Лупакова. «Цей злочин було скоєно на тлі намагань втягнути Збройні Сили України у протистояння із українським народом», – наголосив С. Брацюнь.

Голова КУНу повідомив, що Є. Лупаков звернувся із офіційною заявою до правоохоронних органів, хоча «є очевидним заангажованість та упередженість так званих українських правоохоронців». Він підкреслив, що «більше сподівань ми покладаємо на діяльність незалежних комісій із розслідування порушень прав людини в Україні». «Щойно я отримав дані про погрози на адресу керівника кримського КУН Василя Овчарука», – заявив С. Брацюнь і додав, що «під постійним тиском» працює і керівник Донецької обласної організації, заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Марія Олійник.

«Політичний терор в Україні триває насамперед через безкарність та потурання цьому з боку влади та силовиків», – заявив лідер КУН. На його переконання «вихід з цього – через розподіл контролю над державними правоохоронними органами між владою, опозицією та громадянським суспільством».

Прес-служба КУН

ЧИ БУДЕ СУД, ЧИ БУДЕ КАРА?

КОЛИ ВБИВЦІ У ФАВОРІ ВЛАДИ

Дмитро БУЛАТОВ

Увечері 30 січня ми зітхнули з полегшенням: лідер Автомайдану Дмитро Булатов, якого викрали 22 січня, живий. Побитий, закривавлений, покалічений, він зумів вибратися із лісу, куди його вивезли і викинули з авто злочинці, дійшов до села Вишеньки. Там його прихистив місцевий житель. Дмитро зателефонував друзям. Ті примчалися – разом із журналістами. Те, що вони побачили, – поза межами людяності…

Бандити катували Булатова так, щоб завдати йому нестерпних страждань. Відтяли частину вуха, порізали обличчя, тіло і навіть розпинали. Просочений кров'ю одяг, пробиті цвяхами долоні рук, запухле обличчя із щілинами замість очей, гематоми. Його утримували із зав'язаними очима, останні два дні не годували, били, добиваючись від нього інформації про те, хто фінансує Євромайдан. Не вбили, бо, схоже, надійшла вказівка від «хазяїна» – позбутися полоненого живим. Синхронно «знайшовся» на одній із автостоянок автомобіль Дмитра: про місце його перебування телефоном повідомив анонім.

Тортури не зламали Дмитра. «Добре, що живий», – сказав перед тим, як його повезли в лікарню, запевнивши, що духом він сильний і готовий до боротьби. Булатова помістили в одній із приватних клінік. Петро Порошенко, який прибув у Вишеньки в числі перших, повідомив міліцію про те, що лідер Автомайдану знайшовся. Там заметушилися…

Ще можна припустити, що правоохоронні органи, принаймні, їхня середня ланка, не мали стосунку до викрадення Булатова. Щоправда, складніше повірити, що для них була таємницею співпраця міліції з криміналітетом, – схема, яку озвучив у телеефірі народний депутат В.Ярема. За його словами, оперативники відстежують активістів, яких треба «нейтралізувати», передають «наводку» кримінальним злочинцям, а далі – за сценарієм: викрадали, катували, вивозили в лісосмугу, хто зумів, вибрався. Приреченим на смерть зв'язували, як львів'янину Юрієві Вербицькому, ноги. Ігореві Луценку вдалося врятуватися. Скільки ще замордованих лежать у лісах Київщини, поки що не відомо. Та ми обов'язково дізнаємося. За злочин має бути кара.

…Такого демонстративного блюзнірства ми не сподівалися навіть від «нашої» міліції. На брифінгу заступник начальника Головного слідчого управління МВС України О.Татаров обурювався з приводу того, що Булатов насамперед зателефонував своїм друзям, а не рідній міліції. «Замість того, щоб одразу викликати на місце події швидку допомогу та працівників міліції, – заявив він, – а це дало б змогу оперативно та об'єктивно з'ясувати всі обставини та місце утримання Дмитра Булатова, його друзі та журналісти брали в нього коментарі, а після цього доставили до лікарні». Таку заяву можна хіба сприймати як чорний гумор.

Невже міліцейський чин не знає, що його відомству українці не довіряють, чи має їх за «лохів», які дивом врятованого товариша знову віддадуть у руки тих, які неодмінно запроторять його в СІЗО, щоб провести «слідчі дії»? Дії – відповідно з версіями, що озвучив той же О.Татаров. У слідства їх небагато – дві. Перша: Булатова викрали з метою отримання грошей. Друга дика: «інсценування викрадення з метою провокацій, які б викликали негатив у суспільстві». Виглядає на те, що саме над другою версією натужно працює керована Татаровим слідча служба. У цьому зв'язку слова Татарова про те, що Булатову в «медичному закладі забезпечено охорону», звучать зловісно. Якщо потерпілого ще 30 січня не викрали з лікарні для проведення дізнань у підходящому, на погляд міліції, місці, то лише завдяки охороні з числа народних депутатів.

Цинізм кадрового складу МВС шокує. За міліцейською логікою, Д.Булатов сам відпиляв собі пів-вуха, почергово забивав цвяхи в долоні своїх рук, розпинаючи себе на хресті, пошматував ножем власне обличчя і тіло, бив себе так, що дістав струс мозку, а тоді подався в ліс… Що можна чекати від людей, які озвучують подібні версії, нехай кожен із нас зробить висновок сам. У Татарова, приміром, не знайшлося слів, щоб відповісти на запитання журналіста про причетність до викрадення Д.Булатова Харківського бійцівського клубу «Оплот».

…Життя Дмитра Булатова довелося рятувати ще раз – у неділю, другого лютого. Саме в той час, коли десятки тисяч киян прийшли на Майдан Незалежності, щоб взяти участь в «інформаційному» вічі, відомство одіозного О.Захарченка вирішило, схоже, «вилучити» Дмитра з клініки. Браві «правоохоронці» взяли під охорону вхід і коридори клініки, а два автобуси з «Беркутом» були готові до її штурму. Булатову висунули звинувачення в організації масових заворушень і хотіли без зволікань взяти його на допит. Чи побачили б ми його ще колись – інше питання. Втім, на що спроможні міліцейські очільники, то це на дурнуваті версії.

Зауважимо, що викрадення Булатова з клініки готувалося саме тоді, коли його мали відправити до Риги, а звідти – до Вільнюса на лікування. На щастя, народні депутати прибули вчасно. Петро Порошенко, який щойно повернувся з Європи, негайно зателефонував до провідних політиків європейських країн і США. Їхня реакція була напрочуд миттєвою. Коли «Беркут» поїхав, а чиновниця від прокуратури передала дозвіл на виїзд Д.Булатова за межі країни, лідера Автомайдану повезли на летовище в супроводі народних депутатів. «Сьогодні ми врятували Дмитру життя», – сказав з полегшею П.Порошенко, коли літак з родиною Булатових на борту взяв курс на Прибалтику. Дмитро проходить лікування у Вільнюсі і дивується чому його не вбили «відморозки». Можливо, цю «функцію» було покладено на менш важливі структури. А може, Дмитро мав померти за інших обставин. Одне слово, йому судилося жити і боротися.

…А що доблесне МВС? Там то порушують, то закривають справу проти Булатова, і на якій «стадії» вона зараз, не вгадаєш. Чи дошкуляє що-небудь правоохоронцям? Про совість навряд чи варто говорити, бо її в МВС старанно притлумлюють. Божого суду там не бояться, бо – атеїсти. Їхні душі спотворила вседозволеність. І лише народ зможе їх вилікувати від цієї недуги.

Марія БАЗЕЛЮК

ГОЛОС МАЙДАНУ

ХАРКІВ ПРОКИДАЄТЬСЯ. ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

«Весь світ спить… Та ще не так спить, як про праведника сказано: «Коли впаде, то не розіб'ється…» Спить глибоко, простягнувшись, неначе вдарений об землю…» Цим вступом Григорій Савич Сковорода розпочав курс лекцій «Про християнську доброчесність» у додаткових класах Харківського Колегіуму 1768 р. Він звертався до спудеїв із закликом, щоб ті нарешті встали і не боялися: «Господь сам будить їх: «Де ви спочиваєте? Встаньте, – каже, – тоді вже не бійтеся»… Через майже 250 років до сердець харківських спудеїв нарешті починає доходити голос Учителя. Прокидається молодь, її обличчями примножується Майдан, прокидається Місто і громада встає проти сил зла, чортівні, яка захопила владу й пролізла у всі шпарини нашого спільного Дому. Ми потроху мобілізуємось, щоб врешті-решт очистити Харків від трупного смороду супостатів Гепи і Допи. Вболівальники «Металіста» і представники клубів бойових мистецтв приєдналися до Майдану як охоронці від їхньої щурячої армії.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗА ПРАВА ЛЮДИНИ, ЗА ПРАВА НАЦІЇ

ХТО ПОКАРАЄ ВЛАДУ ЗА ВІЙНУ ПРОТИ НАРОДУ?

Українці – нація миролюбна. «Кров людськая – не водиця, проливати не годиться», – так співається в українській думі. Найвищою цінністю українці завжди вважали людське життя – дар Божий, позбавляти якого – непрощенний гріх, бо тільки Всевишній вирішує кому і скільки часу відвести для перебування на цьому світі. Не меншим злочином (гріхом) наш народ вважав приниження людської гідності, глум над людською подобою, зневагу честі. Лише чужинці-окупанти нехтували неписаними правилами українського народу, аби покорити його, позбавивши високих ідеалів і моральних принципів. Але хто б міг подумати ще кілька років тому, що в незалежній Українській державі її громадян будуть викрадати й запроторювати, як полонених, у неволю, відстрілювати, будуть знущатися, обзиваючи нацистом і фашистом кожного, хто ідентифікує себе з українством. Сьогодні ці злочини кояться волею можновладців, які в своїй ненависті до України та українців переплюнули найжорстокіших окупантів.

Влада, яка розглядає державу лише як територію для пограбування, розпочала проти власного народу справжню війну, методи якої дають підстави говорити про скоєння злочинів проти людяності. Дикими і невмотивованими є викрадення – в спілці міліції і кримінальних злочинців – та тортури невгодних владі людей, цілеспрямовані відстрілювання тих, які на барикадах виконують свій професійний обов'язок, – медичних працівників і журналістів. Їхні «розпізнавальні» знаки: червоний хрест у медиків і напис «преса» на журналістських жилетах стали мішенню для бійців «Беркута» – воєнізованих формувань, виплеканих на людиноненависництві та українофобії. Ті, хто, ігноруючи всі міжнародні конвенції щодо працівників ЗМІ та медицини під час бойових дій чи конфліктів, наказує стріляти саме по журналістах і лікарях, мають, окрім насолоди від крові та смерті, ще й конкретну мету. Вона помосковськи безпардонна і полягає в дискредитації України, зокрема, її влади, в очах світової громадськості, торує шлях для Президента та його оточення до Міжнародного трибуналу.

Протягом двох з половиною місяців протистояння постраждали 136 журналістів – це світовий «рекорд» для тих, хто працює в «гарячих» точках. Понад тридцять осіб пропали безвісти. Їхні родини в міліцію не звертаються, бо це означало б віддати близьку людину на тортури і переслідування. За цей же час жертвами репресій стали 1739 майданівців. Чи не найжорстокіше влада розправлялася з євромайданівцями Запоріжжя, Дніпропетровська, Черкас – міст, від жителів яких вона не чекала спротиву, вважаючи їх упокореними. Та ті, в чиїх жилах «козацька кров нуртує і гуде», за свою свободу вирішили стояти на смерть: їхній дух і волю до боротьби не здолати ні Путіну, ні його пахолкам в Україні. Запроторивши за грати, їх били, катували, розпинали, ледве що не колесували, але – не зламали.

По суті, влада сьогодні веде війну проти тих, хто не хоче втрачати свободу, воліє згинути, та не жити на колінах, готовий радше прийняти смерть, ніж принизливий статус раба путінської імперії зла. Владоможці не вірять, що є люди, для яких моральні чесноти не вимірюються грошима, і, усвідомлюючи власну нікчемність, ще більше ненавидять активістів Майдану, по-звірячому розправляючись із ними.

Та хто покарає за злочини проти людяності? Дедалі частіше в українському суспільстві звучать думки про те, що винуватих у розпалюванні війни проти власного народу мав би судити Міжнародний кримінальний суд. Наскільки це реально для України, розповідає Володимир Василенко, доктор юридичних наук, професор Києво-Могилянської академії, Надзвичайний і Повноважний Посол України, голова Громадської комісії із розслідування порушень прав людини в Україні.

Ольга ДМИТРЕНКО

МКС І ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ В УКРАЇНІ

Володимир ВАСИЛЕНКО

Серед різних верств українського суспільства дедалі частіше озвучуються думки про можливість і необхідність звернення до міжнародних інституцій, зокрема до Міжнародного кримінального суду (МКС) з метою припинення ескалації порушень прав людини, яка спостерігається в різних регіонах України з кінця листопада минулого року.

В нинішніх політичних і правових реаліях задіяння механізму Міжнародного кримінального суду (МКС) для покарання представників режиму В.Януковича, причетних до скоєння грубих порушень прав людини, є проблематичним, принаймні в осяжній перспективі.

Як випливає з його Статуту, юрисдикція Суду «обмежується найсерйознішими злочинами, які викликають стурбованість усього міжнародного співтовариства», торкається лише фізичних осіб, причетних до скоєння тяжких злочинів, і поширюється лише на громадян та діє на територіях тих держав, які є учасницями Статуту МКС (ст. 5–8, 12). Кримінальну справу в суді порушує прокурор Суду (ст. 13–15) за наявності підстав і умов прийнятності, визначених Статутом МКС (ст. 17–20).

До злочинів, що підлягають юрисдикції Суду, віднесено, зокрема, злочини проти людяності,як їх визначено у ст. 7 Статуту МКС, зокрема вбивства, ув'язнення або інше жорстоке позбавлення фізичної свободи та порушення основоположних норм міжнародного права, тортури, переслідування будь-якої групи, насильне зникнення людей, будь-які навмисні діяння, що спричиняють сильні страждання або серйозні тілесні ушкодження.

Відповідно до статті 17 Статуту, юрисдикції Суду підлягають представники лише вищого державного керівництва, які причетні до скоєння означених у Статуті злочинів. Однак у тих випадках, коли влада держави не спроможна або не бажає притягти до відповідальності будь-яких осіб, що чинять злочини, такі особи, незалежно від їхнього статусу, можуть підлягати юрисдикції Суду.

Україна підписала, але не ратифікувала Статут МКС. Отже, сьогодні юрисдикція Суду не поширюється на скоєні на території України злочини, навіть якщо їх можна кваліфікувати як злочини проти людяності відповідно до Статуту МКС.

Як виняток Міжнародний кримінальний суд може здійснити свою юрисдикцію щодо громадян держави, яка не є учасником його Статуту, лише у випадку, коли з вимогою порушити кримінальну справу до прокурора Суду звертається Рада Безпеки ООН, що діє на підставі розділу VII Статуту ООН (п. «в» ст. 13 Статуту МКС). Така вимога має бути оформлена рішенням Ради Безпеки, яке ухвалюється за згодою всіх п'яти постійних членів Ради і в якому спричинена міжнародними злочинами ситуація кваліфікується як така, що загрожує міжнародному миру та безпеці або порушує їх (ст. 23–27, 39 Статуту ООН).

Практика знає випадок, коли, реагуючи на звернення РБ ООН, МКС порушив кримінальну справу проти громадян держави, яка не є учасником Статуту МКС. 31 березня 2005 р. Рада Безпеки ООН, діючи відповідно до своєї резолюції 1593, передала прокуратурі МКС матеріали, що стосувалися скоєння міжнародних злочинів на території Судану, який не є учасником Статуту МКС. Відповідно до вимог Статуту, Регламенту Суду і рішень Палати попереднього провадження І Міжнародного кримінального суду, прокурор видав ордери на арешт колишнього міністра внутрішніх справ Судану Ахмада Харуна і лідера воєнізованих формувань Алі Абд-Аль-Рахмана (травень 2007 р.) та чинного президента Судану Омара Аль-Башира (2009 р).

У цьому зв'язку слід наголосити, що офіційний статус особи як глави держави або уряду чи парламенту, обраного представника або урядового чиновника ні в якому разі не звільняє таку особу від кримінальної відповідальності і не є підставою для пом'якшення вироку (ст. 27 Статуту МКС). Стосовно злочинів, що підпадають під юрисдикцію Суду, не існує жодного строку давності (ст. 29 Статуту МКС).

На території України створеними всупереч її Конституції спеціальнимипідрозділами міліції «Беркут» були вчинені дії, які грубо порушують фундаментальні права та основоположні свободи громадян. Після жорстокого придушення мирної акції громадянського протесту 30 листопада 2013 р. особовий склад цього підрозділу розпочав адресний відстріл найактивніших учасників протестних акцій та журналістів. Унаслідок цього кількох осіб було вбито, а сотні зазнали тяжких тілесних ушкоджень. В усіх регіонах України поширилися випадки насильницьких зникнень і розпочалося переслідування активістів Майдану із застосуванням тортур та знищенням їхньої власності. Причому до злочинних акцій проти громадян силові структури залучали контрольовані ними бандформування, прозвані «тітушками».

У багатьох випадках дії української влади, керівництва силових відомств та їхнього особового складу можна кваліфікувати як злочини проти людяності. Але для втручання Ради Безпеки ООН та її звернення до МКС необхідно, щоб масштаб злочинних дій міг слугувати підставою для їх кваліфікації як таких, що становлять загрозу міжнародному миру й безпеці. Представники керованої В.Януковичем команди і він сам повинні усвідомлювати, що, перейшовши певну межу, вони стають міжнародними злочинцями, а відтак, відповідно до Статуту МКС, їх кримінальне переслідування відбуватиметься скрізь і триватиме доти, доки вони не будуть покарані. Нагадаємо, що свого часу, на початку 90-х рр. минулого століття, голосами постійних членів Ради Безпеки ООН було ухвалено рішення про кримінальне переслідування осіб, що скоїли злочини проти людяності на території Югославії. В результаті на лаві підсудних спеціального Міжнародного кримінального трибуналу опинилося вище політичне й військове керівництво колишньої Югославії. Це сталося незважаючи на той факт, що режим С.Мілошевича спирався на політичну підтримку Російської Федерації, – у критичний момент він її не одержав.

Українське законодавство містить чіткі положення, які передбачають різні покарання за злочинні дії, подібні до тих, що нині чиняться проти учасників протестних акцій. Так, завідомо незаконні арешт або тримання під вартою караються обмеженням волі на строк від трьох до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк; умисне перешкоджання законній професійній діяльності журналістів – штрафом до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або арештом на строк до шести місяців або обмеженням волі на строк до трьох років; умисне тяжке тілесне ушкодження карається позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років, а в разі настання смерті – від семи до десяти років; побої, вчинені групою осіб з метою залякування потерпілого та його близьких, – обмеженням або позбавленням волі строком до п'яти років; катування карається позбавленням волі від трьох до п'яти років, а вчинене повторно або групою осіб – від п'яти до десяти років.

Досі в Україні не відбулося жодного судового процесу над представниками силових структур та «тітушками» за скоєні ними злочини проти активістів Євромайдану. Це є свідченням того, що грубі порушення прав людини в Україні відбуваються із санкції вищого керівництва держави, яке таким чином є співучасником злочину проти людяності.

В нинішніх умовах громадяни України мають боронити свої права не лише в рамках майданних протестних акцій, а й шляхом подання позовів до українських судів та вимог до органів прокуратури. Навіть у разі відмови у задоволенні їхніх справедливих вимог це матиме позитивне значення, оскільки в перспективі відкриває можливість масового звернення українців до Європейського суду з прав людини, а також задіяння механізму ст. 33 Європейської конвенції про захист прав людини. Згідно із цією статтею будь-яка держава – учасниця Конвенції може передати на розгляд Суду будь-яке, на її думку, порушення Конвенції іншою державою-учасницею.

Міжнародний кримінальний суд у Гаазі

У практичному плані це означає, що громадяни та/або окремі громадські організації України можуть звернутися до будь-якої з 50 держав – учасниць Європейської конвенції з проханням подати скаргу на грубі порушення прав людини в Україні, які мали місце наприкінці 2013-го – на початку 2014 р. Раніше різні європейські держави, індивідуально або колективно, близько 20 разів зверталися до Європейського суду з прав людини в порядку, передбаченому ст. 33 Європейської конвенції про захист прав людини. Так, 1960 р. Австрія висунула претензії до Італії з приводу порушення права активістів у Південному Тіролі на справедливий судовий розгляд; 1972 р. Ірландія порушила справу проти Великобританії за звинуваченням у застосуванні катувань і насильства британськими поліцією та армією в Ольстері; 1982 р. Данія, Нідерланди, Норвегія, Франція і Швеція звернулися з позовом проти Туреччини у зв'язку з порушенням прав людини військовою хунтою.

Ініціювання розгляду в Європейському суді з прав людини міждержавної скарги на порушення прав людини в Україні під час Євромайдану створить корисний прецедент, необхідний для викорінення практики свавільного використання силових структур та утвердження права, справедливості й європейських гуманітарних цінностей.

БОЖЕ, УКРАЇНУ ЗБЕРЕЖИ

ПОМОЛИМОСЯ...

Практичні душпастирські вказівки єпископату УГКЦ про спільну молитву та піст за Україну:

– доручаємо продовжувати у храмах, монастирях та семінаріях безперервну цілодобову молитву, відповідно до порядку, визначеного отцями-парохами та настоятелями;

– закликаємо усіх наших вірних та людей доброї волі, кожного дня о 21.00 год. єднатися у спільній молитві за Україну;

– заохочуємо вірних також до приватних молитов за Україну;

– оголошуємо безперервний строгий піст в наших Єпархіях та Екзархатах за таким порядком:

– Понеділок – Київська архиєпархія, Донецько-Харківський Екзархат, Одесько-Кримський Екзархат;

– Вівторок – Львівська архиєпархія, Стрийська єпархія;

– Середа – Івано-Франківська архиєпархія, Коломийсько-Чернівецька єпархія;

– Четвер – Тернопільська архиєпархія, Бучацька Єпархія, Самбірсько-Дрогобицька єпархія;

– П'ятниця – Сокальсько-Жовківська єпархія, Луцький Екзархат, Мукачівська єпархія;

– доручаємо після кожної Божественній Літургії промовляти нижче подану Молитву митрополита Андрея Шептицького за кращу долю українського народу.

Молитва за кращу долю українського народу

Всемогутній, безсмертний Боже, Отче Господа нашого Ісуса Христа! Ти страшний у Твоєму гніві, але безконечно добрий у Твоєму милосерді! Ти зсилаєш на наш грішний людський рід тяжкі допусти і тяжкі терпіння.

Ти й на наш нарід зіслав такі терпіння, що їх не знали наші батьки. Ми мусимо гірко трудитися, щоб здобути собі насущний хліб. Віримо і надіємося, що тяжкі ті допусти зіслав Ти на людський рід як досвід, а не як кару.

Грішних твоїх синів Ти не відтручуєш, не відвертаєш твого пресвятого обличчя від їх долі, бо не хочеш смерти грішника, а його навернення та спасення.

Тому надіємося, що всі терпіння, які їх доводиться нам у житті зносити з милосердної Твоєї волі, допущені для нашого добра. Ми віримо й надіємося, що покаянням, щирою молитвою і щирим прийманням Найсвятіших Таїнств зможемо заслужити собі на те, що скоротиш час досвіду і терпінь, що милосердним оком споглянеш на твоїх дітей, що даси їм витривати з благодаттю у злиднях теперішнього життя і всемогутньою Твоєю волею положиш край нашим терпінням.

Дорогоцінною кров'ю твого Сина бажаємо надолужити Тобі за всі гріхи наших батьків і братів. Через руки наших священиків жертвуємо Тобі безкровну жертву пресвятої Євхаристії, що є повторенням і відновленням хресної жертви Твого Сина і Бога, Спасителя нашого Ісуса Христа.

Прийми цю жертву надолуження за всі гріхи людей, прийми наші благальні прохання про милосердя і твою святу благодать.

Умилосердися над усіма тими, що терплять. Даруй їм ласку терпеливо зносити гірку долю і через терпеливість заслужити на пільгу в терпіннях і перемогу в цьому смертному житті та на блаженство вічності. Амінь.

МОМЕНТ ІСТИНИ

КРЕМЛЮ ТА ЙОГО ПАХОЛКАМ ПОТРІБНА УКРАЇНА БЕЗ УКРАЇНЦІВ?

Коли більшовики та їхні союзники наприкінці 1917 року не змогли здобути більшість на Всеукраїнському з'їзді рад у Києві, їхні делегати притьмом переїхали до Харкова, об'єдналися там із членами збільшовизованих рад міст Слобожанщини, Донеччини та Луганщини і проголосили себе єдиною законною владою Української Народної Республіки. А оскільки жодних шансів здобути контроль на всій території УНР вони не мали (як засвідчили вибори до Установчих Зборів, за більшовиками йшло приблизно 10% люду), то вони закликали на допомогу «братню Росію». Втім, її і кликати не треба було – адже більшовики України були обласною організацією російських більшовиків, повністю підпорядкованою ЦК партії й уряду Совєтської Росії; підривна агентура Леніна та Троцького вільно діяла на території УНР і, користуючись демократичністю української влади, розкладала зсередини військо та державний апарат і засипала міста та села республіки безплатною пропагандистською пресою, яка на всі заставки лаяла «українських буржуазних націоналістів» та обіцяла незчисленні блага від дружби з Росією.

І – поїхало-покотилося. Вслід за газетною тріскотнею про «озвірілих націоналістів» (на щастя, телебачення тоді ще не винайшли…) пішли в бій «добровольчі» загони під прапорами і від імені «харківської УНР». Почалася війна, яку дехто називає російсько-українською, а варто було б назвати «совєтсько-радянською». Або першою колоніальною війною більшовиків, які ринули упокорювати найважливішу для метрополії бунтівну провінцію Російської імперії. Змінився прапор, змінився гімн, номінально у Росії була проголошена «пролетарська демократія» – а імперіалізм залишився на місці й під новою шабатуркою. Щоправда, остання була надто вже блискучою, тож звабила тоді, в 1917-му, чимало малоросів та інших жителів України…

А наприкінці 1918-го більшовики (які завоювали було УНР, та були звідти викинуті, причому не німцями-австрійцями, а – як засвідчив у листі до Леніна один із нечисленних українців у керівництві КП(б)У Володимир Затонський, «повстаним українським народом») знову ринули до України, і знову через Харків. З різномастої публіки були сформовані «дивізії» та «бригади» (простіше кажучи – червонопрапорні бандформування), об'єднані під егідою «Украинского фронта» та «уряду» номінально незалежної «Украинской Социалистической Советской Республики» (так вона спершу звалася, і її конституція була спершу написана російською, і тільки потім перекладена українською). І знову більшовикам удалося завоювати значну територію України, і знову їх викинув геть повсталий український народ.

І лише з четвертої спроби, запровадивши НЕП й українізацію, тобто пішовши на значні поступки українцям та скориставшись шовіністичною недолугістю «білих» політичних сил, більшовики змогли-таки поставити під свій контроль більшість території України, віддавши решту іншим державам. А Харків був зроблений столицею УСРР. Та все одно Україна залишалася, за словами такого компетентного експерта, як Сталін, «слабкою ланкою» більшовицької імперії. І тоді був ініційований Голодомор вкупі з нищенням української інтелігенції, української церкви та української кооперації…

«Украинский фронт» починає похід

Схоже, у Кремлі не переймаються пошуком нових політтехнологій упокорення України. Путінська Росія, яка «встає з колін», з параноїдальною впертістю намагається відновити двічі впродовж ХХ століття вже зруйновану імперію. Потужна пропаганда – створення мережі агентури – розкладання за її допомогою силових структур та владних органів колишніх колоній – обіцянки «мільйонів років щастя» народам цих країн – створення «п'ятої колони» з парамілітарними структурами – перехід до прямого втручання, ледь замаскованого «независимым Цхинвалом» та «Украинским фронтом».

Що ж, такий фронт знову створений – якраз через 95 років після свого попередника, і також у Харкові. Офіційно він зветься «громадською організацією», проте біля його витоків стоїть чинна влада в особі сотень місцевих організацій Партії регіонів та Харківської облдержадміністрації. Ясна річ, що «фронтовики» взяли собі російський імперський символ – так звану «георгіївську стрічку». Ясна річ, що виступи на форумі лунали «мовою Леніна і Путіна». Ясна річ, що, як і 95 років тому, «фронт почне зачищати і очищати українську землю від тих, хто прийшов сюди з окупаційними планами», – як заявив на зібранні організаторів об'єднання глава Харківської облдержадміністрації Михайло Добкін, а для цього буде створена «фронтова народна гвардія» (називати ці загони «червоною гвардією», як колись, не випадає – надто вже вожді «фронту» несхожі на «пролетарів усіх країн»). Але є і різниця: КПУ ввійшла до «Украинского фронта» як другорядна сила, а лідерами є відверті прихильники (ймовірно, й агенти) відновлюваної імперії «кремлівських чекістів». І головне: виявляється, наразі окупували Україну… українці, і від них її треба зачищати. «Купка оскаженілих націоналістів, спустившись з Говерли, озброївшись не лише сценарієм, але і кийками, вирішила, що вони і є той єдиний український демос, який здатний продукувати національну ідею і проголошувати її від імені всього українського народу», – заявив згаданий уже Добкін. «Сценарій» же цей, звісно, «написаний не в Україні», а тут діють лише «доморощені виконавці». Що ж, ніякі П'ятакови, Квірінги й Кагановичі не додумувалися оголосити українців «окупантами України», як це роблять нинішні вожді «фронту».

Ну, а слова щодо бажання «мирно вирішити сьогоднішнє протистояння в суспільстві», «зберегти мир і не допустити громадянської війни та кровопролиття» на вустах харківських «фронтовиків» теж не нові – саме так говорили місцеві більшовики, розгортаючи тим часом тодішніх «тітушків», які на початку 1918-го, взявши Київ, улаштували там різанину – й повторили цей же подвиг на початку 1919-го за аналогічних обставин…

До речі: для Михайла Добкіна «доморощене», тобто створене в Україні й українцями, як бачимо з контексту його виступу, – це щось другорядне, низькопробне, нікчемне, нице. Нагадаю, це стверджує очільник обласної виконавчої влади, який діє від імені Віктора Януковича й уряду України. Чи може хтось, крім маріонеткових політиканів, усіляких квіслінгів і затонських, дозволити собі щось подібне? Чи реально над добкіними й іже з ними вже немає іншої влади, крім кремлівської?

Чим закінчуються «зачистки України» для самих «чистильників»

Сторонньому спостерігачеві може здатися, що протистояння в Україні має етнічний характер; справді, і в 1917-18-му, і нині серед харківських «вождів» етнічних українців – одиниці. Насправді все значно складніше. Агапієв, Дельвіг, Кравс, Поджіо, Отмарштайн, Бізанц, Сінклер, Сафонов, Кудрявцев, Ніконов, Комнін-Палеолог, Греков, Галкін, Алмазов, Рябінін, Астаф'єв, Булатов, Кануков, Губер – це далеко не повний список військової еліти УНР та ЗУНР із не дуже, скажімо так, типовими для українців прізвищами, яка зі зброєю протистояла тоді «Украинскому фронту», всім цим коцюбинським-дибенкам-боженкам-антоновоовсієнкам. Але ж належність до української нації якщо й визначається кров'ю, то не її «чистотою», а готовністю пролити цю кров у самовідданій боротьбі за свободу України. Так було у роки Української революції, не змінилася ситуація й зараз. Хтось із читачів міг перечепитися об прізвище «Булатов» у наведеному вище списку; так, Дмитро Булатов є героєм сучасної історії – поряд з іншими лідерами Автомайдану – Сергієм Поярковим та Сергієм Хаджиновим (за Добкіним, мабуть, вони і є тими «оскаженілими націоналістами», що «спустилися з Говерли»).

Та годі про елементарні речі, яких ніколи не зрозуміють «фронтовики». У ці дні, коли Кремль – за словами вельми поінформованого колишнього радника Путіна Андрія Ілларіонова – приступив до форсованого здійснення своїх планів розколу та (за можливістю) поглинання України, кожен сам вирішує, ким він є – українцем чи малоросом, визволителем країни від імперської шушвалі і кримінальних зграй чи виконавцем плану «Україна без українців».

Однак варто нагадати, що отамани «дивізій» та «бригад» створеного Москвою «Украинского фронта» були ще у 1918–1919 роках майже всі розстріляні за наказами Кремля. Надто нестямно вони грабували та вбивали. А «ідейні» члени маріонеткових «харківських урядів» майже всі пішли у розстрільні підвали НКВД чи вкоротили собі віку під загрозою неминучого арешту дещо пізніше – у 1934-38 роках. Бо в очах володарів імперії навіть їхні заповзяті українські пахолки видавалися «небезпечними сепаратистами»…

Сергій ГРАБОВСЬКИЙ,
кандидат філософських наук, член Асоціації українських письменників
Радіо Свобода

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

ВІДКРИТЕ ЗВЕРНЕННЯ ДО ЄВРЕЇВ УСЬОГО СВІТУ

Віталій НАХМАНОВИЧ, історик

Тричі за останній місяць на прихожан київської синагоги на Подолі були здійснені напади. Два були невдалими, один – з травмами для студента єшиви. Почерк і обставини не залишають сумнівів в авторстві. Спонтанний сплеск агресії "антисемітів з Майдану" виключається. Для "спонтанного сплеску" є синагога в центрі Києва. Свідомо ж планувати таку акцію сьогодні на Майдані може тільки пацієнт психлікарні. Це означає своїми руками поховати всі надії на допомогу із Заходу.

А от для протилежного боку... Поперше, нахабство і відчуття повної безкарності. Затриманий самими прихожанами "спостерігач" старанно замальовував в блокноті "маршрути руху" ешиботників, абсолютно спокійно пішов до міліції, де і пропав. По-друге, сама міліція так нікого і не знайшла і, судячи з усього, не шукала. Знайома для сьогоднішнього Києва картина – найнята шпана під прикриттям "правоохоронців" спалює машини, б'є вітрини, нападає на перехожих і розчиняється в темряві ночі... Розрахунок простий. Або євреї вирішать, що стали жертвою "бендеровців", і зажадають від уряду та світової спільноти припинити "неподобства" на Майдані, або зрозуміють, що стали об'єктом залякування влади, і... тим більше вимагатимуть "закрити" Майдан, щоб не вийшло ще гірше...

Ми прийшли на цю землю давно. Єврейські громади в Криму існують більше двох тисяч років. Уперше Київ згаданий в листі, написаному на івриті. Але сучасна наша історія на українських землях почалася всього п'ятсот років тому. Це була різна історія : велика і незначна, щаслива і страшна. "Золоте століття" і хасидизм, сіонізм і Гаскала, погроми і Голокост, комунізм і "боротьба з космополітами" – все це пережили ми тут. І так виходило, що ми весь час жили поруч з українцями, але дуже рідко разом з ними. Тому що ця земля належала кому завгодно, крім них самих. Литва і Польща, Туреччина і Росія, Австрія і Угорщина, Румунія та Чехословаччина, СРСР і Третій рейх – імперії і республіки, монархії і тиранії, всі вони були єдині в одному – народ цієї землі повинен був залишатися безмовним і покірним. І ми, спонукувані природним почуттям самозбереження, завжди намагалися бути на боці сильних, на боці влади, а значить – не на боці українців. Але це також означало, що при всякій їхній спробі нарешті скинути чужоземне ярмо ми ставали одними з перших об'єктів стихійної ненависті або цілеспрямованої пропаганди. І знову ми зверталися за захистом до властей, і знову потрапляли в те ж замкнене коло. Можливо, якби хоч одна спроба українців досягти незалежності виявилася вдалою, наші відносини склалися б по-іншому.

Двадцять з гаком років тому це начебто сталося. На руїнах останньої імперії Європи виникли або відродилися незалежні держави, в числі яких була і Україна. Всі ці роки молода країна шукала свій шлях і своє місце в сім'ї вільних народів. Прибалтам пощастило – їх відразу ж прийняли в європейську родину. Молдаванам і грузинам нав'язали братовбивчі війни, які розкололи їхні країни. Українці демонстрували чудеса спокою і витримки, безкровно дозволяючи нові і нові політичні кризи. Але сьогодні настав час істини. Сили імперського реваншу ззовні і всередині України відверто зробили ставку на найодіознішого політика проралянського табору, який поєднав у собі дріб'язковокримінальне минуле, неосвіченість і провінційний світогляд. Менше, ніж за три роки свого правління, він встиг нажити величезні багатства і безліч ворогів, поховавши при цьому економіку країни і її надії на європейську інтеграцію.

Два місяці тому громадяни України, яка за попередні двадцять років уже ковтнула повітря свободи, вийшли на площу з єдиною вимогою: зупинити сповзання країни до диктатури і повернути людям надію на світле майбутнє. З тих пір вони стоять на київському Майдані і безлічі майданів у всіх містах своєї країни. Серед них не лише українці, а й росіяни, вірмени, білоруси, кримські татари. І євреї. Проти них було кинуто міліцейський спецназ і внутрішні війська, найняті гопники і залякані бюджетники. Всі ті, в кому ще сидить радянська байдужість до долі своєї країни і боязнь за шматок черствого хліба, який кидає їм з панського плеча всесильний чиновник.

Сьогодні наше з вами слово дуже багато значить для цих людей і для всього світу. Кров'ю і попелом Голокосту ми отримали це право – говорити і бути почутими. Сьогодні, на жаль, дуже багато з нас знову намагаються знайти в цій ситуації свою вигоду або залишитися осторонь. Так було не один раз в історії. Але сьогодні настав час згадати, що своє право на безсмертя наш народ отримав три з половиною тисячі років тому, зобов'язавшись не тільки виконувати заповіді Всевишнього, а й нести знання про Нього всім народам. Сьогодні 45 мільйонів людей в країні, рясно политий і нашою кров'ю, просять всього лише про Справедливість і Милосердя. Дві речі, на яких Господь заснував цей світ. Чи маємо ми право відмовити їм у цьому?

м. Київ

ЮРИДИЧНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

МОДЕЛЬ ПОВЕДІНКИ ОСОБИ ПРИ ЇЇ ЗАТРИМАННІ СПІВРОБІТНИКАМИ МВС

Навіть у разі, коли об'єктивні підстави для хвилювання, на перший погляд, відсутні, в нинішніх реаліях Української Держави ви можете отримати хоча і малоприємний, але невідворотний досвід спілкування з представниками силових структур. І тут зовсім не має значення підстава зупинення вас співробітниками МВС та інших силових структур України: чому вас зупинили та реалізують спробу затримання щодо вас, чи це є випадковістю чи сплановано, чи це обгрунтовано чи безпідставно… В будь-якому випадку не можна забувати про те, що співробітники міліції (якщо це дійсно вони, а не сумнівні особи під виглядом правоохоронців) є представниками влади, яке б ставлення у вас не було і до вказаних осіб, і до самої ситуації. Отже, ви зобов'язані зробити все можливе і неможливе, аби поводитися якомога коректніше та не агресивно, незалежно від їхньої поведінки, хоча б з огляду на природний інстинкт самозбереження. Слід пам'ятати, що саме така поведінка, щонайменше, допоможе вам у подальшому доводити свою невинуватість і правильність вашої позиції та запобігти звинуваченням вас у злісній непокорі (за що, згідно з Кримінальним кодексом України, передбачена відповідальність).

У цьому матеріалі спробуємо дати базові поради щодо моделі допустимої поведінки при затриманні «силовиками», щодо прав та обов'язків осіб, яких намагаються затримати з тих чи інших підстав.

Розвиток подій у даній ситуації може бути різноманітним: зупинили – перевірили документи – відпустили, зупинили – перевірили документи та здійснили огляд особистих речей – затримали та інші варіанти у вказаних комбінаціях.

Як би там не сталося, але ваші права людини та громадянина належать до основних і пріоритетних цінностей держави, як це декларує Конституція України, як і право на особисту повагу до вас.

Микола ГОЛОДНЯК

Александр КАРАНДА

Перш за все, особа, що представилася співробітником правоохоронних органів, зобов'язана надати для огляду свої документи, в тому числі, на першу вашу вимогу. Інформацію з них треба або записати або запам'ятати і викласти пізніше на папір чи в інший спосіб. Бажано в такий спосіб зафіксувати максимальну кількість інформації, яку вам вдасться дізнатися, – прізвище, ім'я, по-батькові, звання співробітника правоохоронного органу, номер його посвідчення, номер та назву відділу, номер авто, зафіксувати час вашого затримання, куди вас планують доставити для з'ясування яких обставин, інші важливі деталі. Це може стати у пригоді при формуванні доказів та з метою підготовки відповідних скарг (у разі такої потреби). Якщо документи вам одразу не пред'явили, не дали їх нормально роздивитися, у вас є право ввічливо попросити про це затримуючого та запитати про причину інтересу до вашої особи.

Дуже важливо усвідомлювати, чи вас затримують, чи «запрошують» за вашої попередньої згоди. Оскільки розуміння цих різних за своєю природою юридичних понять дає підстави для подальших маніпуляцій з вами та вашим майбутнім захисником не на вашу користь.

За статтею 209 КПК України, особа є затриманою з моменту, коли вона силою або через підкорення наказу змушена залишатися поряд із уповноваженою службовою особою чи в приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою. Проте це не означає, що ви зобов'язані спілкуватися з працівниками правоохоронних органів. Ви можете (маєте право) ввічливо вибачитися та відмовитись від подібного спілкування. У разі, якщо ж уповноважена службова особа державної силової структури наказує вам залишитись поряд та виконувати її вказівки, то це слід вважати моментом затримання. З цього моменту у вас виникають права затриманого, а службова особа повинна дотримуватися своїх повноважень та посадових обов'язків щодо неї.Тому це треба одразу встановити, поставивши особі, яка вас зупинила, відповідні запитання до того, як вас у відповідному супроводі поведуть до автомобіля правоохоронців, у райвідділок чи будь-яке інше місце. Основними офіційними причинами цьому можуть бути: а) встановлення особи затримуваного, б) затримання в якості обвинуваченого чи підозрюваного у вчиненні адміністративного правопорушення, в) затримання в якості підозрюваного чи обвинуваченого в кримінальному провадженні/справі.

Отже, при здійсненні щодо вас затримання алгоритм ваших дій такий:

– **повідомити прізвище та ім'я, місце вашого проживання;**

– **вимагати надати пояснення щодо причин вашого затримання** та встановити і зафіксувати максимально можливий в такий момент обсяг інформації стосовно особи (осіб), що здійснюють ваше затримання та куди вас мають доставити;

– вжити всіх заходів щоб **з'ясувати реальні причини, що послугували підставою затримання** вас чи іншої особи;

– знайти можливість **в будь-який спосіб повідомити рідних чи близьких людей про ваше затримання** (можуть стати у пригоді власні візитівки, які можна спробувати передати через небайдужого громадянина, який став випадковим свідком подібної події, стане в пригоді знання на пам'ять телефонних номерів близьких людей, інше). Правоохоронці ж зобов'язані це зробити і сприяти вам у цьому в силу ст. 5 ЗУ «Про міліцію» – протягом двох годин з моменту вашого письмового звернення;

– **вимагати надання вам медичної допомоги** (у разі нанесення вам фізичних пошкоджень чи застосування фізичної сили до вас), незалежно від того, від кого ви такі ушкодження отримали (в порядку визначеного ч.4 ст. 12 ЗУ «Про міліцію»). **У разі прибуття медиків – зафіксувати їхні прізвища, посади, назви відділень та медичних закладів, травмпунктів, куди вас можуть доставити, перепитати їх про поставлені вам діагнози.** Тут також може мати місце спроба повідомити про себе ваших близьких та правозахисників – через небайдужих медпрацівників.

– **вимагати ознайомити вас з протоколом**, що складається під час вашого затримання, надати вам можливість **внесення власних пояснень та уточнень** до нього, зокрема «з протоколом не згоден» або відмовитися від його підписання взагалі. Обов'язково уважно його прочитайте, можна неодноразово. Головне – **запам'ятати якомога більше визначених у такому протоколі деталей** (обставин), оскільки вам можуть просто не надати його копії;

– в місці, куди вас доставили правоохоронці (в підрозділі органу досудового розслідування), **вимагати негайної реєстрації дати, точного часу (година і хвилини) доставлення** затриманого та інших відомостей, за законодавством.

– ні в якому разі не давати неправдивої інформації або не стверджувати певні обставини, факти і події, щодо яких ви не впевнені чи сумніваєтесь, незалежно від того, чи маєте ви особисто до цього відношення чи воно стосується інших осіб (що б вам не пропонували в обмін на це – це є незаконними навряд чи буде щодо вас виконано).

– вимагати, зокрема письмово, сповістити центр безкоштовної правової допомоги (ЦБПД) в регіон, де ви перебуваєте, що декларується для вас частиною 4 ст. 213 КПК України та Постановою КМУ № 1363 «Про порядок інформування ЦБПД у випадках затримання осіб» – протягом 2-х годин з моменту вашого письмового звернення,

– вимагати і добитися присутності адвоката (захисника) під час здійснення щодо вас будь-яких процесуальних дій, зокрема, допиту;

– **відмовитися говорити без адвоката та нічого не підписувати без адвоката!**

Дуже важливим є самоконтроль у подібних ситуаціях. Ні в якому разі не втрачайте його, не підвищуйте голосу на правоохоронців, тим більше, не погрожуйте їм. Не провокуйте їх! Оскільки дуже часто це чи не єдиний спосіб уникнути жорстокого поводження з вами, залишитися цілим і неушкодженим.

Закінчення на 8-й стор.

ДО 200-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

НА ДОНЕЧЧИНІ СТАРТУВАВ РІК КОБЗАРЯ

28 січня 2014 року презентацію культурно-масових та просвітницько-виховних заходів, які будуть проводитися в області протягом року управліннями, департаментами, музеями, театрами, ВНЗ, школами, ЗМІ, провела російською мовою заступник голови Донецької облдержадміністрації Олена Петряєва.

Після презентації відбувся прекрасний, святковий концерт, присвячений відкриттю року Тараса Шевченка, який закінчився виконанням хором Донецької музичної академії С.Прокоф'єва спільно з залом «Реве та стогне Дніпр широкий» під диригуванням народного артиста України, професора Тараса Микитки.

Під час концерту з вітальним словом виступила заступник голови Донецької облдержадміністрації Тамара Лук'янчук, яка продекламувала «Заповіт» та наголосила надзвичайну актуальність творчості Шевченка сьогодні.

Після неї щось дуже невпевнено прочитав про Шевченка російською мовою секретар Донецької міської ради Сергій Богачов.

Третьою виступила Марія Олійник. Подаємо її промову:

Марія ОЛІЙНИК

«Шановні представники влади, високодостойні присутні!

Від Донецької обласної «Просвіти» ім. Тараса Шевченка я вітаю Вас з відкриттям року Тараса Шевченка в нашій області.

Творчість Шевченка ви всі добре знаєте. Неймовірна життєва історія і легендарна відданість народові перетворили поета на пророка України. Він був митцем слова та пензля, а також одним із найкращих істориків свого часу.

Я тільки нагадаю, як оцінював його геніальний поет Іван Франко.

"Він був сином мужика – і став володарем у царстві духа. Він був кріпаком – і став велетнем у царстві людської культури. Він був самоуком – і вказав нові світи й вільні шляхи професорам і книжним ученим. Десять літ він томився під вагою російської солдатської муштри, а для волі Росії зробив більше, ніж десять переможних армій", – писав Іван Франко.

Сьогодні обласна державна адміністрація презентувала масштабну річну програму різноманітних заходів.

«Просвіта» носить ім'я Тараса Шевченка. В усій області наші міські та районні організації плідно співпрацюють з владою щодо вшанування 200-річчя від дня народження Кобзаря. Але є й прикрі випадки. Наприклад, дикунський фарс розігрується вже майже рік в місті Красноармійську, де Красноармійська міська рада попереднього скликання в 2006 році приймає рішення про встановлення пам'ятника Тарасові Шевченку на пл. Шибанкова, споруджує і відкриває на день народження 9 березня 2006 року на цьому місці камінь, який освятили священики Української православної церкви, а міська рада цього скликання через 7 років, без будь-якої мотивації, вносить поправку про перенесення каменю в інше місце. Нібито учасники ВОВ заявляють, що не може бути споруджений пам'ятник Тарасу Шевченку на площі імені учасника ВОВ (?!). Причому приймається це невмотивоване рішення, як насмішка над пам'яттю Тараса Шевченка, – 22 травня 2013 року, в день перепоховання праху Тараса Шевченка на Чернечій горі! Отаке відзначення Року Шевченка в Красноармійську Донецької області!!!

На Пам'ятному знакові, який ще стоїть на своєму місці завдяки боротьбі патріотів, вирізьблено мудрий заповіт Шевченка:

«Свою Україну любіть. Любіть її…
Во время люте, в остатню
страшную минуту
за неї Господа моліть!».

Все починається з любові до Бога, поваги до себе і до Держави України, в якій ми всі, незалежно від партійної приналежності, національності, конфесії, кольору шкіри, Заходу чи Сходу, Півдня чи Півночі, живемо і будемо жити за цим мудрим заповітом Шевченка. Сподіваюся, що ми всі разом зробимо все, щоб гідно вшанувати 200-річчя Шевченка в нашій області.

Пам'ятників Тарасу Шевченку в області небагато, всього 12. Але основне, щоб ми виконали його заповіти. Щоб цей рік став роком Шевченка насправді, щоб з уст владних чиновників зазвучала в області українська державна мова.

Сподіваюсь, що депутати від Партії регіонів Красноармійської міської ради схаменуться і скасують свій «подарунок» Тарасу до його 200-річчя. Та й голова обласної державної адміністрації Андрій Шишацький повинен сказати нарешті своє слово. Адже згідно з указом Президента України саме він відповідає за вшанування, а не знущання над пам'яттю Тараса Шевченка».

В залі була присутня дружина Президента України Людмила Янукович, яка подарувала квіти з нагоди цієї події.

Влас. кор.

РОЗДУМ ПИСЬМЕННИКА ПРО ПРАВДУ І КРИВДУ

ЗАПЕКЛАСЯ ДУША... ЗАСЛЬОЗИЛАСЯ...

У недавні часи довелося нам бути в складі журі з оцінки учнівських досліджень голодомору 1932–1933 років серед училищ Сумщини. Відбувалася ця акція в обласному управлінні освіти й науки. Журі розглянуло понад 20 об'ємних рефератів, кожен з них вартий найвищої похвали. Діти так нронiклися роботою, вони стільки обійшли свідків того нещастя, записали стільки болючого горя, зібрали стільки гірких сліз, що «не ріки – море б розлилось». І кожна робота-реферат ілюструвалась не тільки фотокартками носіїв пам'яті народної, а й знімками тих голодних жахіть. Залишається дивуватись; не хтось там, а дрібні дітки зібрали аж он яку доказову базу нахабного нищення України, а наші очільники із кодла дядьків отечества чужого до цього часу лінуються запитати сусідських бабусь про ту геноцидну трагедію. А тепер аж піну пускають, репетуючи: «Нікакова голода не было. Все ето видумкі націоналістов!»

Найбільше вразили фото, які були в дослідженні школярів із селища Хотінь. На затемненій фотокартці сумуючі батько-мати із хлопчиком років п'яти, а перед ними у гробику немовлятко. На звороті напис: «Доченька Неля» *(світлина внизу)*. А на другому знімку – гарба, нав'ючена померлим людом. Осторонь гарби видно їздового-возія. А за гарбою дибуляє понівечене голодом напівголе дівчатко. Личко від горя і плачу розпухло, волоссячко від сирітства, закошлатилось, а рученятка вихудлі-вихудлі – що тобі палички, в пухлий животик устромлені. Дибуляє і тримає за ногу мерця – очевидно проводжає в останню дорогу маму. Знімок аж кричить: «Убивці! Що ви зробили з людьми нашими? Кари вам, кари!» Та ми обмежилися назвою знімка дещо простішою: «Дядю, не забирайте в мене маму». За довгі роки збирання матеріалів про голод 1932–1933 років ми набачилися всього, але цей знімок вразив жахами у самісіньке серце. Очолював конкурс співробітник обласного управління освіти і науки. Згодом, для автора цих рядків він назвав себе «учителем, сином учителя». От і кажу тому сину учителя: «Треба негайно зробити копію з цих фотографій і обов'язково подати в газету. Нехай побачать ті, хто аж репається, вигукуючи про щасливе дитинство в часи нищення Сталіним України».

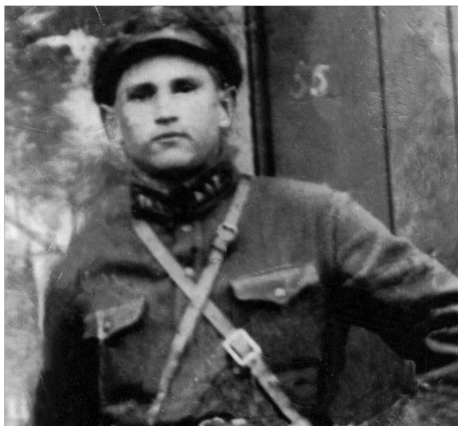
Зачувши це, «вчитель, син вчителя» відразу заховав фотокартки, ще й застеріг, що такими фото розкидатися не можна, бо ще, мовляв, невідомо куди воно поверне.

Після того ми ще кілька разів їздили в Суми, щоб перефотографувати знімки. Відмови були різні. То, буцімто, знімки десь поділися, то, мовляв, вони вже давно повернуті власникам. Довелося їхати в Хотінь, і раз, і вдруге, і втретє. Пошуки привели нас до хати столітньої бабусі Віри Павлівни Радіонової. Живе вона з найменшим сином та невісткою.

Син Юрій Федорович каже: «Мати вже слабує, проте пам'ять має добру. Тож про голод у селищі хай сама й розкаже». Бабуся підвелась із ліжка і потекла сумна-пресумна розповідь. І про те, як буксирні бригади вигрібали все з погребів та горищ, про те, як ходили «нишпорки» із штричками по подвір'ю і вишукували-виштрикували якусь ямку з картоплею чи бурячком, про те, як люди ночами прокрадалися в Суджу і далі в Росію, щоб там виміняти на вдяганку хоч трохи хліба. «Тоді дивувались, та й зараз дивно, – казала Віра Павлівна, – країна начебто одна, а голод тільки в Україні. І ще: чого з України не випускають голодуючих, а з Росії не пускали в Україну тих, хто їде з хлібом? Клунок одберуть, ребра намнуть та ще й в якусь допру запруть».

– А на фотокарточці – то я з чоловіком Федором та синочком Борею. А в гробику – дочечка Неля. – Крізь сльози розповідала бабуся. – Ми хоч кору їли. А воно ж іще янголяточко, – куди йому дерево гризти. Кричала-кричала та так і приставилася. Тоді людей щодня по кілька гарб до гуртових ям одвозили. Хто із штричками ходив? Як то їх? Активісти. Главенствували більше чужаки. Навіть з Харкова були, із Сум. А то все – свої. Навіть вчительші виводки дітвори водили. Ці більше по горищах нишпорили, по хлівах курей ловили. Вчителі, воно знаєте, теж різні бувають. Ось як і оце: одні про голод розпитують та записують, а другі ось уже два роки фотокарточки не повертають. Мабуть доведеться, за ними в Суми сина посилать. Нехай він туди в учительську контору поїде та хоч вибатькує їх там хорошенько.

Федір Іванович РАДІОНОВ

Та серед забраних із Сум знімків того, що з гарбою покійників, уже не було. Ми теж одержали в Сумах глузливу відповідь: «А хіба така фотографія була? Щось не пам'ятаємо». А тої ще й з притиском: «Їйбо не брешу, я ж учитель, і батько в мене був учителем, а вчителям брехати гріх».

«Та ще й великий», – погодилися ми. А подумки ще раз згадали про нашу розхристаність в збереженні своєї історії, про наше наплювательство до збереження пам'яті роду і поблажливість до нищителів племені нашого. Оце так ми і втрачаємо правдиві сторінки своєї історії.

Минали місяці, роки, а ми все шукали і шукали, бодай відгомін того страшного знімка. І, о чудо! Торік ми. натрапили на затемнену ксерокопію з ксерокопії того фото. На ній стерлась чіткість, затуманились деталі, та збереглася страшна правда про винищення України. Ось вона – розпластана на весь віз і тільки корчамаччя задубілих ніг звисають з гарби. А за ними в безсиллі дибуляє дівчатко.

Побувавши в Хотіні, ми знайшли підтвердження ще одній гіркій правді – голод нищив саме трудовий цвіт нації. Цвіт, який робив у полі хліб, який будував індустрію, який у війну боронив країну від чужинських зайд, І ставав тоді нищений голодом селянин героєм, захисником отчого краю. А поки що він видряпувався із пазурів голодної смерті самотужки.

Самотужки видряпувався із пазурів і Федір Іванович Радіонов. Рятував себе, рятував сина Бориса та дружину. І нікому не було діла до його горя та поту. Побачила рідна партія Федора вже аж тоді, як фашист прищемив їй хвоста. Ото тоді й зарепетувала у відчаї: «Рятуй, Федоре Івановичу, свою землю, рятуй свою Батьківщину, іменем всього святого прошу і закликаю». І на оборону краю ставали всі, кого ще не донищив голод. Став і Федір Іванович Радіонов. Пригасив у собі свій гнів, яким вибухнув тоді перед гробиком дочечки. Запеклася душа, заслъозилася... Не вибіг тоді він, а вилетів на вулицю і заходився «фотографувати голод». Багато знімків зробив зопалу. Та в страшному 1937-у спалив майже всі. А восени 1941 року Федір Іванович зустрів фашистів біля села Рівчак-Степанівна Лосіновської сільради на Чернігівщині (тепер це Носівський район).

Бій кипів жорстокий і кривавий. Проти танкового громаддя фашистів багнет трьохлінійки був зброєю заслабкою. В тому бою смертю героя й загинув нищений голодом хотінець. Нам вдалося знайти лист Лосіновського військкомісара Меркулева до начальника відділу з персонального обліку офіцерського складу. В ньому згадуються і прізвища селян, які були свідками того героїчного бою і які потім хоронили героя: Катерина Тимофіївна Лавреха, Михайло Степанович Клименко, Андрій Степанович Кухар, Галина Макарівна Клименко. Лосіновський військком повідомляв, що при полеглому були і деякі речі та документи: географічна карти, посвідчення особи, список солдат роти, 150 карбованців та 5 фотокарток: «На одной он сфотографирован, держа на руках свого сина, на второй здоровается за ручку с маленьким сином, на двух фотокарточках один погибший офицер, и на одной карточке молодая женщина лет 30». 1949 року прах воїна був перепохований в братській могилі села Рівчак-Степанівка.

Переглядаю десятки фото тих часів, а в голові бринить «крамольна» думка: кого нищила влада голодом: своїх ворогів чи своїх оборонців? Чому ще й тепер ми боїмося тої правди? Чому перед нею сором'язливо, а то й з острахом, опускаємо очі? А дехто правду називає вигадкою, брехнею, наклепом на нашу «розпрекрасну радянську дійсність». А щоб та «розпрекрасність» не поблякла в очах пересічного, ховаємо історію, нищимо компрометуючі документи. Ой, даремні ваші старання «товарищі» злочинного часу. Правда давно вже розправила плечі. Тож ваші «приховки» будуть лиш підтвердженням вашої причетності до тих злочинів. Ваша кривда лиш добавляє смутку в нашу спільну хату.

Борис ТКАЧЕНКО

 ТОВАРИСТВУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА – 25 РОКІВ

ПОДІЯ, З ЯКОЇ ПОЧАЛОСЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Марія БАЗЕЛЮК

11 лютого 1989 року в Києві відбулася Установча конференція Товариства української мови ім. Тараса Шевченка. Делегати, які прибули до столиці з усіх областей України, свято вірили, що, повернувши українській мові гідне місце в Україні, ми започатковуємо національне відродження рідного краю. Вірили: мине час, «і на оновленій землі врага не буде супостата». До проголошення незалежної Української держави ще залишалося два з половиною роки…

Установчій конференції щонайменше рік передувала напружена і послідовна праця в регіонах, якій тодішня влада чинила перешкоди – знаю про це із львівського «досвіду». А що казати про Крим і Донецьк! На початку 1988 року ми активно збирали підписи за створення Товариства рідної мови – ім.Т.Шевченка (початкова назва Товариства – рідної, а згодом – української, мови). 13 червня планувалося проведення установчої конференції Товариства у Львові, здається, в клубі будівельників. Але на дверях установи ми прочитали оголошення «Собрание общества родного языка переносится» і, пообурювавшись, вирушили до пам'ятника Івановi Франку коло Львівського університету, де й відбулося перше у місті Лева віче.

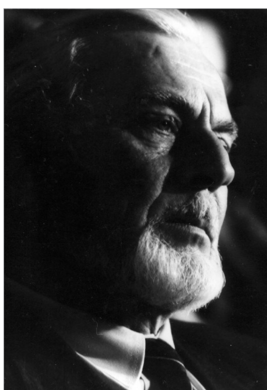
Вже багато років не живу у Львові. Та 13 червня намагаюся приїхати, побувати коло пам'ятника Каменяреві, пройтися по Вірменській, до першого офісу першої офіційно зареєстрованої громадської організації, яка стала на захист нації та її мови, – ТУМу. А тоді, 1988-го, установча конференція згодом таки відбулася, створили Товариство, обрали його керівний орган, а головою – Романа Іваничука, відомого українського письменника.

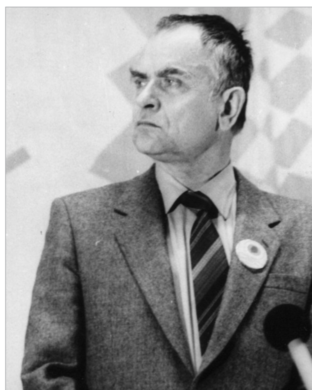
Згадую перше Свято української мови у Палаці культури ВО «Львівхімсільгоспмаш». Зал переповнений. Виступають активісти ТУМу, Товариства Лева. А коли на сцену піднімається Марія Процев'ят із хором «Вірли», люди завмирають. Юні львів'яни співають пісні, які ще ніхто за радянської влади не виконував зі сцени. Вони – молоді й сміливі. Пані Марія – досвідчена й безстрашна. Помічаю, як крізь натовп до сцени пробирається Василь Червоній. Він із друзями приїхав до нас із Рівного. Згодом ми зустрінемося на Установчій конференції в Києві.

Ми прибули зі Львова до столиці великою делегацією. Дехто з нас брав участь у роботі оргкомітету з підготовки Установчої конференції *(світлина вгорі)*. Хтось готував документи зібрання, дискутував у кулуарах. На початку Конференції ми ще не виконували наш Національний гімн. А в кулуарах, у вужчих товариствах уже звучало "Ще не вмерла…» Наш Гімн був для нас піснею і молитвою, яку ми виконували ще потайки.

Як одкровення та істину делегати слухали промови незабутнього Олеся Гончара, полум'яного Дмитра Павличка, лідера НРУ за перебудову Івана Драча, якому ми передавали тисячі підписів людей, які підтримували ідею створення Руху, установчий з'їзд якого відбувся у вересні того ж таки року. Голосом української діаспори була для нас Христина Фріланд, юна студентка, яка з трибуни сміливо говорила про українські проблеми. Тоді ніхто з нас не думав про дивіденди, про популярність і славу, а налаштовувався на «многотрудну працю», до якої був морально готовий.

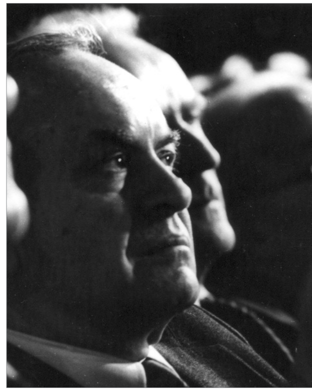
Головою Всеукраїнського товариства української мови імені Тараса Шевченка обрали Дмитра Павличка. Пам'ятаю його слова про те, що українська мова має стати для нас не лише піснею та молитвою, але й хлібом насущним… Через 25 років розмірковую: чи стала?

Роман ІВАНИЧУК

Дмитро ПАВЛИЧКО

Христина ФРІЛАНД

Олесь ГОНЧАР

Ростислав БРАТУНЬ

 ДО 70-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВОЛОДИМИРА ЗАТУЛИВІТРА

МАГІЯ ДУШІ І СЛОВА

Першого березня (а точніше 29 лютого) цього року визначному українському поетові, прозаїку, перекладачеві, редактору, видавцю, журналістові Володимиру Затуливітру виповнилось би 70 років. Але минає вже дванадцятий рік, як його немає з нами. Немає чуйної, шляхетної, витонченої людини, але назавжди зостається з нами частина його щедрої й світлої душі, його трепетного серця, глибоких дум у його творах. Усі 11 книжок ліричної поезії Володимира Затуливітра наповнені вірною любов'ю до України, до свого народу, як і твори неопублікованої прози. В основному вони болючі, як наша історія, та все ж іскряться м'яким українським гумором. Поезія Володимира Затуливітра привертає увагу потужною енергетикою українського слова, слова з магнетизмом космосу. Козак за походженням, він і про рідний край писав: „Слобожанщина козакує землеробством". З любов'ю й гордістю описував у прозі характери талановитих трудівників – своїх земляків, найбільше підкреслюючи їх незалежний вільнолюбивий характер в умовах подвійного закріпачення підімперською колгоспівщиною. Поет так чекав незалежності й так тяжко переживав усі її негаразди. Ще приблизно 1996 року у вірші, присвяченому Тарасові Шевченку, писав: „такий ще помаранчик не доспів, щоб накусатися мені щасливих, немов гаряча бараболя, слів!", але все ж при цій хисткій ситуації в Україні радів хоча б тому, що „талановитий світ" розпізнає нас і „шось має за душею й українських слів".

Про творчість Володимира Затуливітра писали відомі літературознавці: І Дзюба, М. Ільницький, А. Гризун, Л. Новиченко, М. Слабошпицький та інші.

Пропонуємо вашій увазі кілька віршів поета.

Володимир ЗАТУЛИВІТЕР

* * *

Як битий тік – снопами, так і нами –
хоч сонцем із Пекіна світ проглянь! –
вся нами, вся чубатими синами
перемолочена лежить земля.

Було не щедро нас із того обмолоту,
бо наш нам хліб і в тюрмах не зустрівсь.
Нас молотили так, щоб околоту
хоч щось було для підімперських стріх –

для слобожанина, чи для дуліба,
а колоски з нас вибивали так,
що найостанніша держава хліба
із нас наїлась би на всі свої літа.

А нами, чим ситіш, тим голодніші,
тим ширше пащі і б'ючкіш ціпи,
і знову, як і вчора, найчубіші –
не ми, сини на тік лягають, як снопи.

* * *

НЕМАЄ МІСТ містиміших, ніж Київ,
І горожденніших немає городів.
Стоїть, не зліг під косий меч Батиїв,
не сплив сльозами ленінських удів.

СТОЇТЬ НАВКОЛІШКИ. На лікті пада.
На збитих чотирьох, але стоїть.
Стоїть. Немає в світі більше града,
щоб так тримавсь за пагорби свої.

ЩОБ ТАК, ЯК ЛЕВ, кігтищами по серце
в шовкову першотворчу глину вривсь –
в останнє наше й навіки – найперше,
який не йшов би світом костогриз!

* * *

Шукаєм Бога як не в горах,
то з позагірних ждем сторін.

Не напеклися на моголах,
順приснули з київських руїн?

Не надавилися травою
із-під печатаних копит,
коли з-за сонця татарвою
вітчизна зводилась, як пил?

Не нализались, може, злотих,
не надудлились рейнських вин?
Чи не доніжились в болотах,
із братніх ціджених кровин?

Душа приймацька і розлога,
розляписта, як в кізяка,
прийма, не дочекавшись Бога,
то підцаренка, то князька.

А Бог – він, душе, нізвідкуди,
ні з гір, ні з долів не гряде.
Розскринь свої підпалі груди –
і випусти його з грудей!

* * *

Димить останній вугіль України.
Дніпром вода передостання йде.
Невидимі, страшні, лихі руїни
нам облягають вирви грудей.

Відмерлі села. Вирви міст щербатих,
запротезовані в бетони злі.
На жаль, не перші й не останні втрати,
які собою чинимо землі.

Вдихнеш повітря – заболять руїни,
як мертві зуби, сховані в нутрі.
Роз'їли шахти душу України,
спеклася кров у випитім Дніпрі.

ПЕРШОСТАВЕНЬ

Згортавсь ще вчора вечір крильми кажана,
а вранці навіть їм холодної забракло крові.
Шевченківська посмертна маска крижана
загіпсувала страдні виплеси дніпрові.

Іди, як мовиться, дивись і отверзай
нікому вже ніким вовік-віків неотверзиме.
Нам воля сталась тяжча, ніж душевний злам:
не час, паралітично-децебральні зими.

І сонце влибисте одне лиш провіща
у саркастичній і червонопикій ласці:
своє прокляте історичне коліща
жени-покручуй в інвалідовій колясці.

29 ЛЮТОГО

Немає золотіш, як шлях додому –
з майданів міст, із капищ городищ
на крадену всуспільнену солому,
під скиртою якої я вродивсь.

Під скиртою – за греблею – якою
мене у в'язці в хату принесли
останньою воєнною зимою
колгоспної ребристої весни.

Не вийшла вдома Матір із ікони,
на лобик не поклала три персти.
Такі часи. Такі були закони.
Не з підзаконних я, не з тих…

* * *

Я з тих ще вітряків, що сонцем пообіда,
а хліб схова на вечір – братові "од бозі".
Чи не тому помольники до мене звозять
не лантухи зерна, а лиш серця і біди.
Чи не тому мене побили трупні плями,
що я десь помилився в мірчуковім оці,
і забагато брав собі у тридцять третім році,
коли, як дрова, села клали штабелями.

Матеріал підготувала голова Фонду Володимира Затуливітра Любов СНІСАР

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

ПРО ДАВНЄ І НЕ ДУЖЕ ДАВНЄ МИНУЛЕ УКРАЇНИ

Чи потрібно нам, українцям, знати свою історію, та передавати її наступним поколінням? Дуже потрібно! Бо її хочуть у нас відібрати, замовчати, зробити все, аби ми її не знали, аби не відали чиї ми діти, яких батьків і звідки Рід наш Український походить. Тобто хочуть нас позбавити коріння свого щоб ми, українці, стали перекотиполем, щоб люті вітри шовінізму та колоніалізму здули нас з нашого поля, зі своєї землі. Так сказав Сергій Петрович Плачинда у своїй книзі «Лебедія».

Розуміючи це, Подільською РО КУН м. Києва вже кілька років проводиться робота з організації поїздок по визначних історичних місцях України з метою патріотичного виховання, ознайомлення з правдивою історією українців, а не вигаданою і нав'язаною окупантами всіх часів.

Розпочавши таку діяльність, я зрозумів, наскільки важливою є ця робота. Починаючи з невеликих поїздок по історичних місцях, ми з часом розширили ореол та занурились у сиву давнину нашої історії. Поїздки в с. Мізин, де вже 25000 років тому на мамонтових кістках, наші Пращури вирізали меандри, які наші жінки до сих пір вишивають на чоловічих сорочках. Знайдені сопілки, тулумбаси, різьблення танцівниць, що нагадують українські народні танці, показують, що наш рід вже 25000 років тому мав ідентифікацію з сучасними українцями. Розкопки трипільської культури у м. Ржищів, відвідування міста скитів (скіфів) Гелон на Полтавщині, про яке пише Велесова книга та згадує в своїх історіях Геродот. Ми бачимо залишки величезного міста розмірами 40 на 40 кілометрів, з трьома внутрішніми городищами, що мало, дво- і триповерхові будинки і кілька сотень тисяч жителів! І це ще за 300 років до нашої ери! Як повіриш сучасним академікам, які говорять, що в часи скитів (скіфів) міст в Україні не було? Це там, десь у Греції, Римі та може навіть в Африці чи в папуасів Нової Гвінеї були великі міста, а наші пращури, мовляв, овець пасли та в критих возах спали. Але ж знають, а замовчують, аби принизити нас та виконати замовлення окупаційної влади, заради посад, наукових звань та державних дач.

Славимо короля Божа та Антів, що загинули в боротьбі з готами, відстоюючи землі Русі-України на горі, що так у віках і залишилась горою короля Божа! Славимо князя Святослава, на місці його загибелі на острові Хортиця. Славимо козаків-запорожців, на місці бою з поляками під Жовтими Водами, в Буші, під Берестечком.

Слухаємо розповідь екскурсовода на Кам'яній могилі під Мелітополем про перші письмена на стінах печер, де вже 10 тисяч років тому було написано: «Радісно плуг землю оре!» А нам говорять, що тільки з прийняттям християнства, з-за кордону до нас писемність прийшла. Адже ми бачимо книгу, в руках прадавнього Бога біля Кам'яної могили.

З жахом слухаємо розповідь екскурсовода в містечку Батурин про різанину, що вчинили війська «нашого старшого брата» – московитів у 1708 році. І розуміємо, наскільки важливим є узнати правду. Бо приїхали якісь ветерани війни і написали претензію в Книгу скарг. Не могли, мовляв, «наші брати-росіяни» так поводитись з українцями. Брешете, мовляв, нам! Звичайно, брати не могли так поводитись, – могли тільки вороги!.

З вдячністю дивимося в бронзові очі на пам'ятниках Героїв Холодного яру, Виговському в с. Шаповалівка під Конотопом, Мазепі в с. Мазепинці. Кладемо квіти біля пам'ятника отаману Зеленому в с. Трипілля, який зробив святу справу, перестрілявши комсомольців-бандитів, що палили та грабували трипільців у 1919 році. Схиляємо голови на могилах бійців ОУН-УПА та на могилах жертв голодомору.

Як забути сльози бабусі в хуторі Карацюбин, що біля Батурина, в якої розпитували ми про голодомор? Скільки народу тоді вимерло, плаче бабуся. Бігали комуністи-ястребки по хатах і вимітали все, що можна було їсти. Чи розповіді бабусі Тані про мого прадіда Василя, який в голодовку перестав їсти і вмер голодною смертю, аби спасти своїх дітей. Спас, але не всіх, троє синів померли, залишились жити тільки три дочки. Одна з них – моя бабуся. І діда Михайла, що також помер голодною смертю! Чи повіримо ми тепер комуністам, які переконують, що голодомору не було, був просто неврожай? Та не скажуть вони правди, бо самі організовували ті голодомори. І знову рвуться до влади, мало крові ще людської випили!

Та чи мовчки терпіли наші діди наругу над собою? Чи знаємо ми щонебудь про ті збройні повстання та підпільну боротьбу селян проти комуністичної наруги? Не скажуть нам сучасні можновладці цього. Не скажуть і історики, що на службі в окупаційної влади. Не вичитаємо ми цього і в шкільних підручниках, надрукованих українофобом Табачником. Але побачимо своїми очима, в с. Митченках могили активістів, вбитих вночі через вікно, в с. Бочечки – могили комісарів, убитих «бандою» Кліндухова, як написано на встановлених ще за радянських часів гранітних плитах. У селах Поповка, Шевченковому, Козацькому і тисячах сіл України розкидані комісарські могили. І слава їм, тим Героям, що постріляли червоних нелюдів.

На тлі грандіозних подій, що ознаменували річницю визволення Києва від німецьких окупантів, згадуємо нашу поїздку у Букрин і Трахтомирів. Тільки повні бездарі та злочинці могли погнати війська форсувати Дніпро в цьому місці на тридцятиметрові, майже вертикальні Дніпрові кручі.

«Які там плоти та човни, – махає рукою місцевий житель, дід Василь. – Розповідали мені батьки, що хто на дощці, хто на куску колодки, а хто і просто шинель соломою напхає, та так і пливуть, бо ззаду енкаведисти кулеметами підганяють. А попереду так і зовсім в піджаках, з цеглинами в руках на німецькі кулеметиназбираних по селах людей послали. Більше мільйона народу тут Жуков з Ватутіним поклали! Весь Дніпро трупами був забитий! До річниці Жовтневої революції за наказом Сталіна хотіли Київ взяти. Людей за людей не вважали! «Чем больше мы здесь хохлов положим, тем меньше потом в Сибирь вывозить будем!» – заявив Жуков.

Чи знають таку Правду ті українці, що з червоними прапорами крокують по Хрещатику?

Я свято вірю, що не мають спокою на тому світі такі злочинці як Жуков, Сталін та Ватутін. Що нестимуть вони відповідь перед Вищим розумом за свої злочини. І підуть вони у переродження не в людському тілі, а в тілі якоїсь мерзенної тварини, бо не місце таким нелюдям серед людей!

Вічна Слава тим нашим Великим Предкам, що захищали Русь-Україну у всі віки, не шкодуючи життя свого! Честь і слава їм навіки!

Володимир КАГАДІЙ,
заступник голови Подільської РО КУН м. Києва

ЮРИДИЧНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

МОДЕЛЬ ПОВЕДІНКИ ОСОБИ...

Ні для кого не секрет – сумнівна методика отримання показів та визнання затриманими певних обставин в Україні. Якщо ж ви все ж таки «клієнт» правоохоронця(-ців), що не гребують вказаними способами, то вашою чи не єдиною ціллю буде зберегти власне здоров'я та не сприяти власною поведінкою можливому порушенню ваших прав. Намагайтеся уникнути в будь-який можливий, але прийнятний законом спосіб письмового визнання вами певних обставин і подій сумнівного характеру, тим більше, проти себе самого (не свідчити проти себе).

В подальшому, все ж таки, подібні дії можуть оскаржуватися (бути оскарженими) у відповідні органи, зокрема – до суду. Для цього важливо зафіксувати фактично вчинені / вчинювані щодо вас або інших осіб, яким ви хочете допомогти, протиправні дії. Зокрема, вжити всіх можливих заходів для збереження доказів, вказати на сліди катувань та нелюдського поводження тим особам, які можуть засвідчити подібне. Добиватися медичного обов'язкового огляду та надання допомоги, а за наявності будь-яких тілесних ушкоджень – вимагати їх детального опису та засвідчення (їх реєстрації).

Зібрати докази невинуватості вас або небайдужої вам особи допоможуть кваліфікований адвокат, правозахисник, небайдужі друзі та пересічні громадяни, які стали мимовільними свідками подій, що з вами відбулися, небайдужі працівники медичної галузі а також Ваші близькі та родичі.

Під час спілкування з близькими та родичами, варто сконцентрувати увагу на першочергових деталях та повідомляти про все, що має відношення до Вашого захисту і може сприяти ньому, уникаючи зайвих і неістотних деталей. Слід пам'ятати, що в присутності працівників правоохоронних органів не варто обговорювати деталі події, внаслідок якої вас затримано, а тим більше надавати їм явно негативні оцінки, нарікати в образливо-зверхньому тоні на їхні дії щодо вас (задля власної безпеки та збереження здоров'я). В розмові з родичами та близькими доцільно повідомляти інформацію про обставини та підставу затримання, про осіб, які проводили затримання, про свідків події чи затримання, наявність відео- та фотофіксації затримання, а також осіб, що їх мають, детально описати всі порушення, які відбулися чи відбуваються щодо вас /іншої особи, повідомити про всі документи, які були ви підписали за тих чи інших обставин та яким чином, з якими зауваженнями, а також іншу важливу інформацію, яка може допомогти захисту порушуваних прав.

При спілкуванні з адвокатом слід нічого не приховувати, розповідати про все, що вам відомо «як воно є», бути максимально відвертим, – як у лікаря на прийомі. Адже адвокат не зможе надати якісну допомогу, якщо не знатиме правди. А як організувати ваш захист, – то вже його справа як професіонала. Ви можете окремо наголосити адвокату, які обставини ви просите зберегти в таємниці, від кого саме, однак розповідати потрібно все, без виключення, особливо якщо ви винні у тому, за що вас, власне, було затримано.

Якщо все ж таки з вами відбувається затримання, або ви стали свідком подібного, в першу чергу слід невідкладно знайти будь-яку можливість повідомити про це близьку вам людину (якщо затримали вас), або близьку людину затриманого – якщо ви були свідком подібного, **а вже потім, в подальшому, – адвоката!** Слід повідомляти ту людину, яка, як правило, постійно на зв'язку, яка знайома з вашими родичами та близькими і зможе оптимально швидко всіх сповістити, в тому числі інших соціально активних осіб, здатних вчасно прийти вам на допомогу. І вже після першочергового повідомлення довіреної особи, про затримання варто також повідомити адвоката, якщо він у вас є. Якщо ж такий адвокат серед ваших знайомих відсутній, ви можете звернутися для отримання необхідної юридичної допомоги за телефонами:

044-220-17-71; 068-717-09-82;
068-717-09-63; 063-753-13-45;
063-127-63-50

Всі ці та інші, більш змістовні поради на сайті http://eurozahyst.org у розділі «Корисна інформація».

Поради готували адвокати
Олександр КАРАНДА
та Микола ГОЛОДНЯК

Закінчення. Початок на 5-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна